

“मीठे बच्चे- तिम्रो प्रतिज्ञा छ, पावन नबनेसम्म बाबालाई याद गरिरहन्छु, एक बाबालाई नै प्यार गर्नेछु।”

प्रश्न:- समझदार बच्चाहरूले समयलाई देखेर कुनचाहिँ पुरुषार्थ गर्छन्?

उत्तर:- अन्त्यमा शरीर छुट्दा एक बाबाकै याद रहोस्, अरु केही पनि याद नआओस्। समझदार बच्चाहरूले यस्तो पुरुषार्थ अहिलेदेखि गरिरहन्छन् किनकि कर्मातीत बनेर जानु छ। यसको लागि यस पुरानो शरिरबाट ममत्व निकाल्दै जाऊ। अब हामी बाबाको पासमा गइरहेका छौं।

गीत:- न वह हमसे जुदा होंगे.....

ओम् शान्ति। बाबाले बसेर बच्चाहरूलाई सम्झाउनु हुन्छ। बच्चाहरूले बाबासँग प्रतिज्ञा गर्छन्- बाबा म हजुरको हँ। अन्त्यसम्म, जबसम्म हामी शान्तिधाममा पुग्दैनौं, हजुरलाई याद गर्नाले जन्म-जन्मान्तरको पाप जुन शिरमाथि छ त्यो जल्ने छ। यसलाई नै योग अग्नि भनिन्छ, अरु कुनै उपाय छैन। पतित-पावन वा श्री श्री १०८ जगतगुरु एकलाई नै भनिन्छ। उहाँ नै जगतका पिता, जगतका शिक्षक, जगतका गुरु हुनुहुन्छ। रचनाको आदि मध्य अन्त्यको ज्ञान बाबाले नै दिनुहुन्छ। यो पतित दुनियाँ हो, यसमा एक जना पनि पावन हुन असम्भव छ। पतित-पावन बाबाले नै सबैको संदगति गर्नुहुन्छ। तिमी पनि उहाँको बच्चा बनेका छौ। जगतलाई पावन कसरी बनाउने, यो तिमीले सिकिरहेका छौ। शिवको अगाडि त्रिमूर्ति अवश्य हुनुपर्छ। यो पनि लेख्नु पर्छ- दैवी राज्य तपाईंको जन्मसिद्ध अधिकार हो, त्यो पनि अहिले कल्पको संगमयुगमा। स्पष्ट नलेखेसम्म मनुष्यले केही पनि बुझ्न सक्दैनन्। दोस्रो कुरा केवल बी.के. नाम जुन लेख्छौ, त्यसमा प्रजापिता अक्षर लेख्न जरुरी छ किनकि ब्रह्मा नाम पनि धेरैको हुन्छ। प्रजापिता ब्रह्माकुमारी ईश्वरीय विश्व विद्यालय लेख्नुपर्छ। तिमीलाई थाहा छ- पत्थर जस्तो विश्वलाई पावन, पारस त एक बाबाले नै बनाउनु हुन्छ। यस समयमा एक जना पनि पावन छैन। सबै एक-अर्कासँग लड्दै गाली गरिरहन्छन्। बाबाको लागि पनि भनिदिन्छन्- कछुवा-गोही अवतार। अवतार केलाई भनिन्छ? यो पनि बुझ्दैनन्। अवतार त हुन्छ नै एकको। त्यो पनि अलौकिक रीतिले शरीरमा प्रवेश गरेर विश्वलाई पावन बनाउनु हुन्छ। अरु आत्माहरूले त आ-आफ्नो शरीर लिन्छन्, उहाँको त आफ्नो शरीर छैन। तर ज्ञानको सागर हुनुहुन्छ भने ज्ञान कसरी दिनुहुन्छ? शरीर चाहिन्छ नि। यी कुरालाई तिमी बाहेक अरु कसैले जानेका छैनन्। गृहस्थ व्यवहारमा रहेर पवित्र बन्न- यो बहादुरीको काम हो। महावीर अर्थात् वीरता देखाएका छन्। यो पनि वीरता हो, जुन काम संन्यासीहरूले गर्न सक्दैन, त्यो तिमीले गर्न सक्छौ। बाबाले श्रीमत दिनुहुन्छ- तिमी यसरी गृहस्थ व्यवहारमा रहेर कमल फूल समान पवित्र बन तब मात्र उच्च पद पाउन सक्छौ। नेत्र विश्वको बादशाही कसरी मिल्न सक्छ? यो हो नै नरबाट नारायण बन्ने पढाइ। यो पाठशाला हो। धेरैले पढ्छन् त्यसैले लेख “ईश्वरीय विश्व विद्यालय”। यी त बिल्कुल ठीक अक्षर छन्। हामी विश्वका मालिक थियौं, हिजोको कुरा हो। अहिलेसम्म पनि राधे-कृष्ण अथवा लक्ष्मी-नारायणका मन्दिर बनिरहन्छन्। कतिले त फेरि पतित मनुष्यको पनि बनाउँछन्। दवापरदेखि त हुन्छन् नै पतित मनुष्य। कहाँ शिवको, कहाँ देवताहरूको मन्दिर बनाउनु, कहाँ यी पतित मनुष्यहरूको। यी कुनै देवता कहाँ हुन्! त्यसैले बाबाले सम्झाउनु हुन्छ- यी कुरामा राम्रोसँग विचार सागर मन्थन गर। बाबाले त सम्झाइरहनु हुन्छ- दिन-प्रतिदिन लेखाइ परिवर्तन भइरहन्छ। यस्तो होइन, पहिला नै किन यस्तो बनाउनु भएन। यस्तो भनिदैन पहिला नै किन मनमनाभवको अर्थ यसरी सम्झाउनु भएन। अरे! सुरुमै यस्तो यादमा टिक्न कहाँ सक्छौ। धेरै कम बच्चाहरू छन्, जसले हरेक कुराको जवाफ राम्ररी दिन सक्छन्। तँकदिरमा उच्च पद छैन भने टिचरले पनि के गर्न सक्छ। यस्तो त होइन, आशीर्वादबाट उच्च बनादिन्छन्। आफूलाई हेर्नु छ- मैले कस्तो सेवा गर्छु? विचार सागर मन्थन चल्नुपर्छ। गीताको भगवान को? यो चित्र मुख्य हो। भगवान निराकार हुनुहुन्छ, उहाँले ब्रह्माको शरीर विना त सुनाउन सक्नुहुन्न। उहाँ आउनु हुन्छ नै ब्रह्माको तनमा, संगमयुगमा। नेत्र ब्रह्मा-विष्णु-शंकर के कामको लागि हुन् त। जीवनी हुनुपर्छ नि। कसैले पनि जान्दैन। ब्रह्माको लागि भन्छन्- १०० भुजावाला ब्रह्माको पासमा जाऊ, १००० भुजावाला ब्रह्माको पासमा जाऊ। यसमा पनि एउटा कहानी बनेको छ। प्रजापिता ब्रह्माका यति धेरै बच्चाहरू छन् नि। यहाँ आउँछन् नै पवित्र बन्न। जन्म-जन्मान्तर अपवित्र बन्दै आएका छन्। अब पूरा पवित्र बन्नु छ। श्रीमत मिलेको छ- म एकलाई याद गर। कसै-कसैले त अहिलेसम्म पनि बुझेका छैनन् याद कसरी गर्ने? अलमलिन्छन्। बाबाको बनेर यदि विकर्माजित

बन्दैन, पाप काटिदैन, यादको यात्रामा रहँदैन भने के पद पाउँछ? हुन त समर्पित छौ तर त्यसबाट के फायदा? जबसम्म पुण्य आत्मा बनेर अरुलाई बनाउँदैनौ तबसम्म उच्च पद पाउन सक्दैनौ। मलाई जति कम याद गर्छौ त्यति सानो पद पाउँछौ। डबल ताजधारी कसरी बन्न सक्छौ? फेरि नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार ढीलो आउँछौ। यस्तो होइन, मैले सबै कुरा समर्पित गरेको छु त्यसैले डबल सिरताज बन्छु। होइन। पहिला दास-दासी बन्दै फेरि पछि गएर थोरै मिल्छ। धेरैलाई यो अहंकार हुन्छ- म त समर्पित हुँ। अरै, याद विना के बन्छौ? दास-दासी बन्नु भन्दा त धनवान प्रजा बन्नु राम्रो हो। दास-दासी पनि कृष्णको साथमा कहाँ झुल्न पाउँछन् र। यी धेरै बुझ्नुपर्ने कुरा हुन्, यसमा धेरै मेहनत गर्नुपर्छ। थोरैमा खुसी हुनु छैन। म पनि राजा बन्छु। यसरी त फेरि धेरै राजा बन्छन्। बाबा भन्नुहुन्छ- पहिलो मुख्य हो यादको यात्रा। जो राम्रोसँग यादमा रहन्छन्, उनीहरूले खुसी अनुभव गर्नेछन्। बाबाले सम्झाउनु हुन्छ- आत्माले एक शरीर छोडेर अर्को लिन्छ। सत्ययुगमा खुसी-खुसीले एक शरीर छोडेर अर्को लिन्छन्। यहाँ त रून थाल्छन्, सत्ययुगको कुरा बिसिसकेका छन्। त्यहाँ त शरीर यसरी छोड्छन्, जसरी सर्पको उदाहरण छ नि। यो पुरानो शरीर अब छोड्नु छ। तिमीलाई थाहा छ- हामी आत्मा हौं, यो पुरानो शरीर त अब छोड्नु नै छ। समझदार बच्चाहरू जो बाबाको यादमा रहन्छन्, उनीहरूले त भन्छन्- बाबाको यादमा नै शरीर छोड्ने फेरि गएर बाबासँग मिल्नु। कुनै पनि मानिसलाई कसरी मिल्न सकिन्छ, यो थाहा छैन। तिमी बच्चाहरूलाई मार्ग मिलेको छ। अहिले पुरुषार्थ गरिरहेका छौ, जीवन छँदै मरेका छौ तर आत्मा पनि पवित्र बन्नु पर्यो नि। पवित्र बनेर फेरि यो पुरानो शरीर छोडेर जानु छ। सम्झन्छन्- कर्मातीत अवस्था होस् अनि यो शरीर छुटोस्। तर कर्मातीत अवस्था भएपछि शरीर आफै छुट्छ। बस्, अब म बाबाको पासमा गएर रहन्छु। यस पुरानो शरीरसँग मानौं घृणा आउँछ। सर्पलाई पनि पुरानो काँचुलीसँग घृणा आउँछ होला नि। तिम्रो नयाँ शरीर तयार भइरहेको छ, तर जब कर्मातीत अवस्था हुन्छ। पछि गएर तिम्रो यस्तो अवस्था हुन्छ। बस्, अब म गइरहेको छु। लडाईंको पनि पूरा तयारी हुन्छ। विनाशको सारा आधार तिम्रो कर्मातीत अवस्थामा निर्भर छ। अन्त्यमा सबै नम्बरवार कर्मातीत अवस्थामा पुग्छन्। कति फाइदा छ। तिमी विश्वको मालिक बन्छौ त्यसैले बाबालाई कति याद गर्नुपर्छ। तिमीले देख्छौ- कति यस्ता पनि निस्कन्छन् जसले उठ्दा-बस्दा बाबालाई याद गरिरहन्छन्। मृत्यु सामुन्ने खडा छ। अखबारमा यस्तो देखाउँछन्, मानौं अब छिट्टै लडाईं हुन्छ। ठूलो लडाईं भएपछि बमहरू गिर्नेछन्। समय लाग्दैन। समझदार बच्चाहरूले बुझ्छन्, बेसमझले केही पनि बुझ्दैनन्। अलिकति पनि धारणा हुँदैन। हो-हो मात्र भनिरहन्छन्, केही पनि बुझ्दैनन्। यादमा रहँदैनन्। जो देह-अभिमानमा रहन्छन्, यो दुनियाँ याद रहन्छ, उनीहरूले के बुझ्न सक्छन्। अब बाबा भन्नुहुन्छ- देहो-अभिमानो बन। देहलाई भुल्नु छ। पछि गएर तिमीले धेरै कोसिस गर्न थाल्छौ, अहिले तिमीले बुझ्दैनौ। पछि गएर धेरै-धेरै पछुताउँछौ। बाबाले साक्षात्कार पनि गराउनु हुन्छ। यो-यो पाप गरेका छौ। अब खाऊ सजाय। पद पनि हेर। सुरुमा पनि यस्तो साक्षात्कार गर्थ्यौ, फेरि अन्त्यमा पनि साक्षात्कार गर्छौ।

बाबा भन्नुहुन्छ- आफ्नो इज्जत नगुमाऊ। पढाइमा लाग्ने पुरुषार्थ गर। आफूलाई आत्मा सम्झेर म एकलाई याद गर। उहाँ नै पतित-पावन हुनुहुन्छ। दुनियाँमा कोही पतित-पावन छैन। शिव भगवानुवाच, जबकि भनिन्छ सर्वका सद्गति दाता पतित-पावन एक। उहाँलाई नै सबैले याद गर्छन्। तर जब आफूलाई आत्मा बिन्दु सम्झन्छन् तब बाबाको याद आउँछ। तिमीलाई थाहा छ- हाम्रो आत्मामा ८४ जन्मको पार्ट भरिएको छ, त्यो कहिल्यै विनाश हुँदैन। यो सम्झनु कुनै सामान्य कुरा होइन। भुल्छन् त्यसैले कसैलाई सम्झाउन सक्दैनन्। देह-अभिमानले सबैलाई मारेको छ। यो मृत्युलोक बनेको छ। सबै अकालमा मरिरहन्छन्। जसरी जनावर-पंक्षी आदि मर्छन् त्यसैगरी मनुष्य पनि मर्छन्, फरक केही छैन। लक्ष्मी-नारायण त अमरलोकका मालिक हुन् नि। त्यहाँ अकालमा मृत्यु हुँदैन। दुःख नै हुँदैन। यहाँ त दुःख हुन्छ अनि गएर मर्छन्। अकालमा मृत्यु आफैले ल्याउँछन्। यहाँ लक्ष्य धेरै उच्च छ। कहिल्यै पनि विकारी दृष्टि नबनेोस्- यसमा मेहनत छ। यति उच्च पद पाउनु कुनै सामान्य कुरा होइन। साहस चाहिन्छ। नत्र सानो कुरामा पनि डराउँछन्। कुनै बदमास भित्र घुस्यो, हात लगायो भने डन्डा लगाएर भगाइदिनु पर्छ। डरपोक कहाँ बन्नु छ। शिवशक्ति पाण्डव सेना गायन गरिएको छ नि, जसले स्वर्गको द्वार खोल्छन्। नाम प्रसिद्ध छ त्यसैले फेरि यस्तो साहस पनि चाहिन्छ। जब सर्वशक्तिमान बाबाको यादमा रहन्छौ तब त्यो शक्तिले प्रवेश गर्छ। आफूलाई आत्मा सम्झेर बाबालाई याद गर्नु छ। यस योग अग्निले नै विकर्म विनाश हुन्छ फेरि विकर्माजित राजा बन्छौ। मेहनत छ यादको। जसले गर्छ, उसले पाउँछ। अरूलाई पनि सावधान गर्नु पर्छ। यादको यात्राले नै बेडा पार हुन्छ। पढाइलाई यात्रा भनिदैन। त्यो हो शारीरिक यात्रा, यो हो रूहानी यात्रा, सीधा शान्तिधाम आफ्नो घर जान्छौ। बाबा पनि घरमा रहनुहुन्छ। मलाई याद गर्दै गर्दै तिमी घरमा पुग्छौ। यहाँ सबैले

पार्ट खेलनु पर्छ। ड्रामा त अविनाशी चलि नै रहन्छ। बच्चाहरूलाई सम्झाइरहनु हुन्छ- एक त बाबाको यादमा बस र पवित्र बने, दैवीगुण धारणा गर। अनि जति सेवा गर्छौ त्यति उच्च पद पाउँछौ। कल्याणकारी अवश्य बन्नु छ। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

१) सदा याद रहोस् सर्वशक्तिमान् बाबा हाम्रो साथमा हुनुहुन्छ, यस स्मृतिद्वारा शक्ति प्रवेश हुन्छ, विकर्म विनाश हुन्छ। शिवशक्ति पाण्डव सेना नाम छ, त्यसैले बर्होदुरी देखाउनु छ, डरपोक बन्नु हुँदैन।

२) जीवन छँदै मरिसकेपछि यो अभिमान नआओस्- म त समर्पित हुँ। समर्पित भएर पुण्य आत्मा बनेर अरूलाई बनाउनु छ, यसैमा फाइदा छ।

वरदान:- आफ्नो शुभ भावनाद्वारा निर्बल आत्माहरूमा बल भर्ने सदा शक्ति स्वरूप भव सेवाधारी बच्चाहरूको विशेष सेवा हो- स्वयं शक्ति स्वरूप रहनु र सबैलाई शक्ति स्वरूप बनाउनु अर्थात् निर्बल आत्माहरूमा बल भर्नु। यसको लागि सधैं शुभभावना र श्रेष्ठ कामना स्वरूप बन। शुभ भावनाको अर्थ यो पनि होइन- कुनैमा भावना राख्दा-राख्दा उसैमा भाववान बन। यो गल्ती गर्नु हुँदैन। शुभ भावना पनि बेहदको होस्। एकको प्रति विशेष भावना पनि नोक्सान कारक छ। त्यसैले बेहदमा स्थित भएर निर्बल आत्माहरूलाई आफूले प्राप्त गरेको शक्तिको आधारबाट शक्ति स्वरूप बनाऊ।

स्लोगन:- अलंकार ब्राह्मण जीवनको शृङ्गार हो, त्यसैले अलंकारी बन, देह अहंकारी होइन।